

Sygn. akt II Ka 144/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska – spr.

Sędziowie: SSO Waldemar Cytrowski

SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Małgorzaty Kudły Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016r.

sprawy **T. B.**

oskarżonego z art. 297§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 14 stycznia 2016r. sygn. akt II K 636/14

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. B. w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Koninie do ponownego rozpoznania.

Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski

Sygn. akt IIKa 144/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016r. w sprawie o sygn. akt IIK 636/14 Sąd Rejonowy w Koninie, na podstawie art.66§1i12k.k. i art.67§1k.k.warunkowo umorzył postępowanie karne, na okres próby 1 roku, wobec oskarżonego T. B. o czyn z art.297§1k.k. polegający na tym, że w dniu 05 lipca 2012 roku w K. przy ul. (...) prowadząc działalność gospodarczą sklep muzyczny (...) s.c. i będąc uprawniony do wykonywania czynności przygotowawczych polegających na gromadzeniu i przekazywaniu na potrzeby Banku informacji i dokumentów wymaganych do zawierania umów kredytowych, w tym sprawdzania danych klienta na podstawie oryginalnych dokumentów potwierdzających jego tożsamość i potwierdzania własnoręczności podpisów klienta na umowie, w celu uzyskania kredytu dla W. W., poświadczył nieprawdę co do tożsamości osoby kredytobiorcy na dokumencie umowy nr (...) na zakup instrumentu muzycznego, w ten sposób, że załączył do umowy potwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu Z. G. i wpisał do umowy dane Z. G. z jego dowodu osobistego oraz w imieniu Banku podpisał umowę po otrzymaniu pozytywnej decyzji Banku i przedłożył ją do realizacji, pomimo, że osobą która zawierała i podpisała umowę jako kredytobiorca był W. W., a które to dane dotyczące tożsamości kredytobiorcy miały istotne znaczenie dla przyznania kredytu. Nadto na podstawie art.67§3k.k. w zw. z art.39pkt7k.k. i art.43a§2k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000zł.

Wyrok ten został zaskarżony w całości przez obrońcę oskarżonego.

Obrońca zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony T. B. po sporządzeniu umowy kredytowej przekazał ją do podpisu W. W., podczas gdy w sprawie w sposób wystarczający, w szczególności za pomocą wysłuchania oskarżonego T. B. oraz przesłuchania w charakterze świadka Z. G., nie ustalono rzeczywiście tych okoliczności.

Nadto zarzucił obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 387 k.p.k. nakazujących Sądowi uwzględnianie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz dokonanie oceny materiału dowodowego przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na częściowej, dowolnej oraz tendencyjnej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej z pominięciem przez Sąd meriti okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz podważających wersję zdarzeń przyjętą przez Sąd, a także na nierozstrzygnięci niedających się usunąć wątpliwości na jego korzyść, przejawiającą się w szczególności:

- w zakresie ujawnienia na rozprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji, nie precyzując, jakich dowodów to dotyczy, na mocy art. 387 § 5 k.p.k. uznał za ujawnione "dowody wymienione w akcie oskarżenia", bez sprecyzowania, których konkretnych dowodów ta czynność dotyczy, co nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach, również

z uwagi na fakt, iż wniosek oskarżonego T. B. dotyczył warunkowego umorzenia postępowania karnego, a nie dobrowolnego poddania się karze i wobec tego nie ma ono żadnego znaczenia prawnego mogącego sprawić, że nastąpiło ujawnienie tych dowodów

w toku rozprawy głównej, a więc że mogą one stanowić podstawę wyroku zgodnie z art. 410 k.p.k;

- w zakresie w jakim Sąd oparł ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach oskarżonego T. B., mimo iż oskarżony w trakcie postępowania przed Sądem nie złożył wyjaśnień,

a jedynie oświadczył „treść zarzutu zrozumiałem, nie przyznaję się do zarzucanego czynu”. Oskarżony T. B. nie wypowiedział się przy tym, czy chce złożyć wyjaśnienia oraz czy podtrzymuje poprzednio złożone wyjaśnienia. Nie zostały mu przy czym odczytane poprzednio złożone wyjaśnienia, co oznacza, iż Sąd wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie oparł się na materiale dowodowym, który nie został ujawniony na rozprawie;

- błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonego T. B. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, mimo iż oskarżony nie wypowiedział się, czy podtrzymuje te wyjaśnienia, poprzez nie uwzględnienie przy tej ocenie takich okoliczności, iż egzemplarz umowy mógł zostać podmieniony np. w momencie, gdy oskarżony pakował towar bądź obsługiwał innych klientów, co pomimo jego osobistej obecności przy podpisywaniu umowy mogło umożliwić innej osobie do podjęcia takich właśnie działań.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i doprowadzić musiała do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. W szczególności zasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art.410k.p.k., co niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Sąd odwoławczy ograniczył przy tym rozpoznanie środka odwoławczego tylko do tego uchybienia podnoszonego przez skarżącego, gdyż rozpoznanie apelacji w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie

pozostałych uchybień byłoby przedwczesne. Sąd I instancji na rozprawie ferując wyrok w sprawie oskarżonego T. B. nie ujawnił bowiem żadnych dowodów.

Na rozprawie w dniu 14.01.16r., która miała miejsce po rozprawie w dniu 7.12.15r. na której pozostali współoskarżeni złożyli wnioski o dobrowolne poddanie się karze w trybie art.387§1k.p.k., Sąd przychyłając się do wniosków współoskarżonych, na podstawie art.387§5k.p.k. uznał za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia. Było to jednak skuteczne i dopuszczalne procedowanie tylko wobec tych oskarżonych, których dotyczyły wnioski o dobrowolne poddanie się karze.

Ponieważ zaś oskarżony T. B. nie składał wniosku o dobrowolne poddanie się karze w trybie art.387§1k.p.k, nie można uznać, że ujawnienie w trybie art.387§5k.p.k. dowodów czyniło zadość przepisowi art.410 k.p.k. w zakresie w jakim sprawa dotyczyła oskarżonego T. B.. Oskarżony ten na rozprawie złożył jedynie oświadczenie, że nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu, przy czym nie odczytano nawet jego wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym i oskarżony się do nich nie ustosunkowywał, przy czym jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, te wyjaśnienia zostały wykorzystane do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie oskarżonego T. B..

Oskarżony na rozprawie wniósł wprawdzie o warunkowe umorzenie postępowania, ale Sąd bez przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów w tej sprawie, na rozprawie na której przychylił się do wniosku współoskarżonych o dobrowolne poddanie się karze, wydał wyrok również wobec oskarżonego T. B., którym warunkowo umorzył wobec niego postępowanie karne o zarzucany mu czyn. Takie procedowanie na rozprawie nie znajduje uzasadnienia w żadnych przepisach proceduralnych. Sprawa oskarżonego T. B. powinna być w tej sytuacji procesowej wyłączona do odrębnego rozpoznania i rozpoznana na zasadach ogólnych albo skierowana na posiedzenie.

Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać jedynie na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego.

W tych okolicznościach naruszenie przez Sąd przepisu art.410k.p.k. niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a ponieważ zachodzi potrzeba przeprowadzenia w tej sprawie na nowo przewodu w całości, Sąd odwoławczy zmuszony był orzec jak w wyroku.

Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski